

znává dětem i odvolací soud, a proto trojúhelníková forma obalu právě u dětí nemusí být bez hospodářského účinku a významu, ledaže by se ukázalo, že ani ony na ni váhy nekladou a zboží individualisují podle jiných jeho znaků. Podle toho bude tedy teprve na podkladě zjištěného skutkového děje možno posouditi, zda by k záměně mohlo dojíti právě jenom pro onu formu balení do trojúhelníku. Nelze tu nechat bez povšimnutí, že na sáčcích žalované je firma »O.« uvedena jen na rubu, že však zcela chybí na líci. Označení »Oasa«, třebas je odchylné od označení na sáčcích žalobkyně, nemusí tu padati na váhu, když nevylučuje domněnku, že by mohlo jíti o žalobkynin výrobek, což nevylučuje ani vyobrazení dvou skřítků, o němž sám procesní soud právem uvádí, že je velmi nezřetelné. Ani rozdíly v ostrosti úhlů a základny pro tisk, nemusí podle okolností míti rozhodující význam, ani to, co žalovaná uvádí o formě kornoutku, o který zde nejde. V naznačených směrech nemůže tedy být zatím věc spolehlivě posouzena, přezkoumána a rozhodnuta bez vyjasnění skutkového podkladu, jak bylo nahoře naznačeno.

Čís. 16380.

I. Soud povolující exekuci jest oprávněn přezkoumatí výpočet zbytku vymáhané pohledávky podle vykonaných plateb, jak je udal sám vymáhající věřitel v exekučním návrhu.

II. Vykonatelnost usnesení o povolení exekuce nezávisí v útratovém výroku na doručení příslušného usnesení povinnému.

(Rozh. ze dne 8. října 1937, R II 398/37.)

Srv. ad I. č. 9940 Sb. n. s., ad II. v témž smyslu č. 11805, 11978 Sb. n. s.

Vymáhající věřitel podáním ze dne 3. května 1937 (E 658/37), v němž udal, že povinný zaplatil na vymáhané vykonatelné pohledávky dne 4. prosince 1936 5.025 Kč, navrhl, aby mu byla podle platebního rozkazu okresního soudu v Z. ze dne 1. července 1936, č. j. U 646/36-1, povolena k vymožení uvedených vykonatelných pohledávek ve zbytku 8019 Kč s 8% úroky od 9. dubna 1937 exekuce na svršky, a podáním ze dne 8. května 1937, (E 719/37) navrhl, aby mu byla pro tytéž pohledávky a dále útraty mobilární exekuce, 203 Kč 90 h, povolené pod E 658/37, povolena proti povinnému exekuce nuceným zřízením práva zástavního a vnučenou správou ideální spoluvlastnické polovice nemovitostí, patřící povinnému. Soud první stolice povolil žádané exekuce podle návrhu. Rekursní soud povolil je toliko pro částku 6.099 Kč 40 h s 8% úroky od 4. prosince 1936, kdežto oba exekuční návrhy co do vyšší částky, jakož i návrh na povolení exekuce nuceným zřízením zástavního práva a vnučenou správou co do útrat mobilární exekuce 203 Kč 90 h zamítl. Důvody: Oběma usnesením, na něž si povinný stěžuje, byla povolena exekuce k vymožení pohledávky ve zbytku 8.019 Kč s 8% úroky od 9. dubna 1937. Rekurs je v tom směru odůvodněn. Původní pohledávky podle exekučních titulů

U 646/36, U 791/36 činily 4.990 Kč s 8% úroky od 31. srpna 1935 a útraty 73 Kč 60 h, dále 4.950 Kč, s 8% úroky od 1. srpna 1935 a útraty 75 Kč. Podle vlastních údajů vymáhajícího věřitele samého v exekučním návrhu zaplatil povinný dne 4. prosince 1936 5.025 Kč, aniž blíže uvedl, na co platí, takže pohledávka zbytková měla být vypočtena podle stavu, kdy se placení stalo, tedy podle stavu dne 4. prosince 1936. 8% úroky z pohledávky 4.990 Kč od 31. srpna 1935 do 4. prosince 1936 činí 503 Kč 41 h, takže přičtou-li se k tomu útraty 73 Kč 660 h, činilo příslušenství pohledávky s platebního rozkazu U 646/36 dne 4. prosince 1936 577 Kč 01 h. 8% úroky z pohledávky 4.950 Kč od 1. srpna 1935 do 4. prosince 1936 činily 532 Kč 39 h, takže, čítaje v to i útraty 75 Kč, činilo celé příslušenství pohledávky z platebního rozkazu U 791/36 ke dni 4. prosince 1936 607 Kč 39 h. Celkem tedy činilo příslušenství ke dni 4. prosince 1936 1.184 Kč 40 h. Platbou konanou dne 4. prosince 1936 ve výši 5.025 Kč bylo zapláceno celé příslušenství 1.184 Kč 40 h a zbyla částka na jistině 3.840 Kč 60 h. Srazí-li se polovice uvedného zbytku jistiny 1.920 Kč 30 h z pohledávek 4.990 Kč, dojde se ke zbytku na jistině obou pohledávek, a to 3.0669 Kč 70 h, 3.29 Kč 70 h, takže neuhrazený zbytek jistiny byl dne 4. prosince 1936 6.099 Kč 40 h a od toho dne přísluší ovšem vymáhajícímu věřiteli opět 8% úroky. Hledíc na rekurs byla proto výše vykonatelné pohledávky, k jejímuž vymožení byla exekuce povolena, stanovena, jak shora uvedeno. Odůvodněn jest i rekurs povinného, pokud v napadeném usnesení byla povolena exekuce též k vymožení útrat 203 Kč 90 h, stanovených při povolení exekuce E 658/37. Vždyť přece mobilární exekuce E 658/37 byla povolena podle návrhu vymáhajícího věřitele na přihlášení a byla provedena teprve dne 20. května 1937, takže teprve tohoto dne dostal povinný do rukou usnesení ze dne 4. května 1937, jímž byly útraty 203 Kč 90 h upraveny. Dne 11. května 1937, kdy byla k vymožení těchto útrat povolena exekuce, povinný vůbec o nich nevěděl, nemohl je zaplatiti a nemohly proto býti již 11. května 1937 vymáhány.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice, pokud jím byla povolena exekuce E 719/37 i co do útrat mobilární exekuce 203 Kč 90 h, jinak nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti se stěžovatelem, že by soud exekuci povolující nebyl oprávněn přezkoumati, zda je správný výpočet vymáhajícího věřitele žádajícího o exekuci pro zbytek jeho pohledávky, na kterou povinný podle údajů konal určité platby. Rozh. č. 9940 Sb. n. s., jehož se stěžovatel dovolává, se na souzený případ nehodí. Jest ovšem zřejmé, že soud povolující exekuci sám nemůže zkoumati, zda nárok vymáhajícího věřitele zanikl událostmi nastalými po vzniku exekučního titulu, avšak zde je případ jiný. Vymáhající věřitel totiž v exekuční žádosti sám udal, kolik povinný po vzniku exekučního titulu na dlužnou pohledávku zaplatil. Pouze výpočet vymáhajícího věřitele nesouhlasil s výpočtem rekursního soudu co do částky, která ještě po částečném zaplacení vy-

máhané pohledávky zbývá. Ba stěžovatel ani netvrdí, že by výpočet rekursního soudu nebyl číselně správný, a jen má za to, že soud nemůže jeho výpočet přezkoumávat. Leč v tom jest stěžovatel na omylu, neboť právě dovolávané rozhodnutí nejvyššího soudu č. 9940 Sb. n. s. uvádí dále, že soud povolující exekuci jest vázán i údaji vymáhajícího věřitele. Právem tedy rekursní soud přihlédl k údaji vymáhajícího věřitele, kolik již bylo zapláceno, a přepočítal si, zda výpočet vymáhajícího věřitele co do zbytku pohledávky je správný. Ani rozhodnutí nejvyššího soudu, jichž se stěžovatel dovolává ve spojení s § 1416 obč. zák., se na souzený případ nehodí, neboť exekuční soud má povolit exekuci podle exekučního titulu a možný kontokorentní poměr nemá tu významu.

Jest však dáti stěžovateli za pravdu co do útrat 203 Kč 90 h, stanovených v exekuci E 658/37, pro které byla rovněž povolena exekuce E 719/37. Není totiž závažné, že usnesení povolující exekuci E 658/37 bylo povinnému doručeno až 20. května 1937, kdežto exekuce E 719/37 povolena již 11. května 1937, neboť to na vykonatelnosti útratové pohledávky za exekuční návrh nic nemění, neboť povolením exekuce propůjčil soud svému výroku vykonatelnost (§§ 67 a 78 ex. ř., 524 c. ř. s. rozh. č. 11805 a 11978 Sb. n. s. a Komentář Neumannův k ex. ř., 2. vydání, str. 15).

Čís. 16381.

Pořad práva.

Příslušnost řádných soudů pro žalobu, již se prodatel motorového vozidla, který si vyhradil vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny, domáhá na Československém státu vydání (zaplacení) zadržného přebytku (hyperochy) z dražebního výtěžku za motorové vozidlo zabavené a vydražené v berní exekuci, vedené proti kupiteli vozidla pro dlužné přepravní daně z motorových vozidel (§ 75 zák. č. 198/1932 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 8. října 1937, R II 463/37.)

Berní úřad v M. zabavil roku 1934 u povinného dlužníka Matěje J. berní exekucí nákladní automobil k vymožení přepravní daně 1.192 Kč s příslušenstvím. Dne 7. září 1935 bylo zabavené motorové vozidlo v exekuční dražbě prodáno za 4.336 Kč 70 h. Z uvedeného dražebního výtěžku byla po srážce kolkovného uhrzena dotčená přepravní daň, požívající na zabaveném vozidle zákonného zástavního práva. Tvrdíc, že uvedený nákladní automobil prodala Matěji J. s výhradou vlastnického práva až do úplného zaplacení kupní ceny, na kterou jí zůstal Matěj J. dlužen nedoplatek 4.812 Kč 20 h, takže její vyhrazené vlastnické právo k vozidlu, o které jde, nezaniklo před exekuční dražbou, a že důchodkový kontrolní úřad v M. byl oprávněn uhraditi z dražebního výtěžku jen přepravní daň 1.192 Kč, která ovšem podle zákonných předpisů vázla na vozidlo, požívajíc přednostního zákonného zástavního práva, nikoli však zadržeti i přebytek (hyperochu) z exekučního prodeje vozu a upotřebiti ho na jiné neprivilégované daňové pohledávky proti Matěji J., domáhala se žalující firma žalobou, podanou na žalovaný Československý stát, vyplacení přebytku (hyperochy) v částce 2.928 Kč s příslu-